

The Holy See

PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA 46. SVJETSKI DAN MOLITVE ZA ZVANJA 2011.

15. svibnja 2011

.Predlagati zvanja u mjesnoj Crkvi

48. svjetski dan molitve za zvanja, koji će se slaviti 15. svibnja 2011., na Četvrtu vazmenu nedjelju, poziva nas razmišljati o temi: "Predlagati zvanja u mjesnoj Crkvi". Prije sedamdeset godina časni sluga Božji Pio XII. osnovao je Papinsko djelo za svećenička zvanja. Kasnije su slična djela biskupi osnivali u mnogim biskupijama. Vodili su ih svećenici i laici, kao odgovor na poziv Dobrog Pastira, koji "vidjevši mnoštvo, sažali mu se nad njim jer bijahu izmučeni i ophrvani kao ovce bez pastira", i reče: "Žetve je mnogo, a radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju" (Mt 9, 36-38).

Umijeće promicanja i brige za zvanja nalazi svijetlu referentnu točku na stranicama Evanđelja gdje Isus poziva svoje učenike da ga slijede te ih poučava s ljubavlju i brižnošću. Ono što posebno privlači našu pozornost jest način na koji je Isus pozvao svoje najbliže suradnike da naviještaju Kraljevstvo Božje (usp. Lk 10, 9). Prije svega, jasno dolazi do izražaja da je prvi čin molitva za njih: prije nego će ih pozvati, Isus je proveo noć u osami, u molitvi, u osluškivanju Očeve volje (usp. Lk 6,12), u duhovnoj odvojenosti od svakodnevnih briga. Učenikov poziv rađa se upravo u prisnom razgovoru s Ocem. Poziv na svećeničku službu i posvećeni život je u prvom redu plod stalnoga dodira s Bogom živim i ustrajne molitve koja se uzdiže "gospodaru žetve" bilo u župnim zajednicama, bilo u kršćanskim obiteljima, bilo na molitvenim sastancima na kojima se moli za zvanja.

Gospodin je, na početku svoga javnog djelovanja, pozvao neke ribare, koji su se pripremali za ribolov na Galilejskom jezeru, obrativši im se riječima: "Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!" (Mt 4, 19). Pokazao im je svoje misijsko poslanje brojnim "znacima" koji su pokazatelj njegove ljubavi prema ljudima i dar Očeva milosrđa; učio ih je riječju i životom da budu spremni nastaviti njegovo djelo spasenja; na kraju, znajući "da je došao njegov čas da prijeđe s ovoga svijeta Ocu" (Iv 13, 1), povjerio im je spomen svoje smrti i uskrsnuća, i prije nego će biti uzdignut na Nebo poslao ih je u čitav svijet zapovjedi im: "Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve

narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga" (Mt 28, 19).

Poziv koji Isus upućuje onome kojem kaže: "Slijedi me!" je u isti mah zahtjevan i uzvišen: on ih poziva da budu njegovi prijatelji, da slušaju izbliza njegovu riječi i žive s njim; uči ih potpunom predanju Bogu i širenju Kraljevstva prema zakonu evanđelja: "ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod" (Iv 12, 24); poziva ih da napuste vlastitu skučenu volju, svoju ideju o samoostvarenju i urone u drugu volju, Božju volju i puste da ih ona vodi i nadahnjuje život. Dao im je iskusiti bratstvo, koje se rađa iz te potpune otvorenosti za Boga (usp. Mt 12, 49-50) i koje je prepoznatljiv znak Isusove zajednice: "Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge" (Iv 13, 35).

Nasljedovanje Krista i danas je zahtjevno: to znači naučiti trajno upirati pogled u Isusa, dobro ga upoznati, slušati ga u Riječi i susretati se s njim u sakramentima; to isto tako znači naučiti suobličiti svoju volju njegovoj. To je prava škola odgoja za sve koji se pripremaju za svećeničku i službu i posvećeni život, pod vodstvom mjerodavnih crkvenih vlasti. Gospodin neizostavno poziva, u svim razdobljima života, sudjelovati u njegovu poslanju i služiti Crkvi u zaređenoj službi i posvećenom životu, a Crkva "je pozvana čuvati taj dar poziva, cijiniti ga i njegovati: ona je odgovorna za rađanje i sazrijevanje svećeničkih i redovničkih zvanja" (Ivan Pavao II., posinodska apostolska pobudnica Pastores dabo vobis, 41), naročito u naše doba kada se čini da je Gospodinov poziv zaglušen "drugim glasovima" i da poziv na njegovo nasljedovanje dajući vlastiti život izgleda previše težak, svaka kršćanska zajednica i svaki vjernik moraju svjesno prihvatiti obvezu promicati duhovna zvanja. Važno je hrabriti i podupirati one koji pokazuju jasne znakove poziva na svećenički poziv i redovničko posvećenje, da osjete toplinu čitave zajednice dok budu davali svoj pristanak Bogu i Crkvi. I ja sam ih potičem kao što sam to učinio onima koji su odlučili ući u sjemenište i kojima sam napisao: "I to ste dobro učinili, jer će ljudi uvijek, pa i u ovom našem vremenu u kojem je tehnologija zavladała svijetom i dobu globalizacije, trebati Boga koji se pokazao u Isusu Kristu i koji nas okuplja u sveopćoj Crkvi, da bismo s njim i po njemu naučili živjeti u istini i sačuvali i svojim životom pokazali mjerila prave ljudskosti" (Pismo sjemeništarcima, 18. listopada 2010.).

Potrebno je da čitava mjesna Crkva bude sve osjetljivija i pozornija prema pastoralu zvanja, odgajajući na obiteljskoj i župnoj razini kao i na razini udruga, napose djevojčice, dječake i mlade ljude – kao što je Isus činio s apostolima – da sazrijevaju u istinskom i prisnom prijateljstvu s Gospodinom, njegovanom u osobnoj i liturgijskoj molitvi; da se nauče pomnom i plodonosnom slušanju Božje riječi, putem sve veće prisnosti sa Svetim pismom; da shvate da prihvaćanje Božje volje ne poništava i ne uništava osobu, već omogućuje čovjeku otkriti i slijediti najdublju istinu o samome sebi; da žive besplatnost i bratstvo u odnosima s drugima, jer se samo otvarajući Božjoj ljubavi nalazi prava radost i puno ostvarenje vlastitih težnji. "Predlagati duhovna zvanja u mjesnoj Crkvi" znači imati hrabrosti pokazati, putem pomnog i primjerenog pastoralu zvanja, taj zahtjevni put nasljedovanja Krista, koje je, budući da ima duboki smisao, kadro obuhvatiti cio čovjekov život.

Obraćam se osobito vama, draga subraćo u episkopatu. Da bi poslanje spasenja u Kristu nastavili i sve više širili, važno je "[promicati] što im je više moguće svećenička i redovnička zvanja, uz osobitu skrb za misijska zvanja" (Dekr. *Christus Dominus*, 15). Gospodin treba vašu suradnju da bi njegovi pozivi mogli doprijeti do srcâ onih koje je izabrao. Pazite koga ćete izabrati za službu u dijecezanskom centru za zvanja, koji predstavlja dragocjeno sredstvo promicanja i organiziranja pastoralna zvanja i molitve kojeg ovaj podupire i jamči njegovu djelotvornost. Želim vas također, draga subraćo biskupi, podsjetiti na brigu opće Crkve za pravednu razdiobu svećenika u svijetu. Vaša raspoloživost prema biskupijama koje oskudijevaju zvanjima, postaje Božji blagoslov za vaše zajednice a za vjernike je svjedočanstvo svećeničke službe koja se velikodušno otvara potrebama čitave Crkve.

Drugi je vatikanski koncil izrijeком podsjetio da "dužnost promicanja svećeničkih zvanja pripada svoj kršćanskoj zajednici, a to joj valja činiti ponajprije punim kršćanskim životom" (Dekr. *Optatum totius*, 2). Želim zato uputiti posebni bratski pozdrav i poticaj onima koji na razne načine surađuju u župama sa svećenicima. Na osobit se način obraćam onima koji mogu pružiti vlastiti doprinos pastoralu zvanja: svećenicima, obiteljima, katehistima, animatorima. Svećenicima poručujem da budu kadri dati svjedočanstvo zajedništva s biskupom i ostalom subraćom, da bi zajamčili plodno tlo na kojem će poniknuti svećenička zvanja. Neka obitelji budu "nadahnete duhom vjere, ljubavi i pobožnosti" (isto), kadre pomoći svojim sinovima i kćerima da velikodušno prihvate poziv na svećeništvo i posvećeni život. Katehisti i animatori katoličkih udruga i crkvenih pokreta, uvjereni u svoje odgojno poslanje, neka se trude "da tako odgajaju mlade koji su im povjereni da bi mogli osjetiti Božji poziv i rado ga slijediti" (isto).

Draga braćo i sestre, vaše zauzimanje u promicanju i u brizi za zvanja stječe puninu smisla i pastoralnu djelotvornost kada se ostvaruje u jedinstvu Crkve i upravljeno je k služenju zajednici. Zato je svaki moment života crkvene zajednice – kateheze, odgojni susreti, liturgijska molitva, hodočašća u svetišta – dragocjena mogućnost da se u Božjem narodu, osobito kod djece i mladeži, pobudi osjećaj pripadnosti Crkvi i odgovornost odgovora na poziv na svećeništvo i posvećeni život, izabran slobodno i svjesno.

Sposobnost njegovati zvanja je karakteristični znak vitalnosti neke mjesne Crkve. S pouzdanjem i ustrajno zazivajmo pomoć Djevice Marije, da se, primjerom njezina prihvaćanja Božjeg nauma spasenja i njezinim djelotvornim zagovorom, uzmogne širiti u svakoj zajednici raspoloživost reći "da" Gospodinu, koji poziva uvijek nove radnike za svoju žetvu. S tom željom, svima od srca udjeljujem svoj apostolski blagoslov.

Iz Vatikana, 15. listopada 2010.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana